

GÁL Soma

Itt a vége, fuss el

Egyetlen hulla sem szép. Az állatoké sem, de különösen az embereké. Láttam már néhányat, elhiheti, és észrevettem, hogy még a boldog emberek képén is torzul a mosoly, az izmok és a bőr fájdalmasan összeugrik, és megcsúnyulnak mindannyian. De az öngyilkosok, a boldogtalan emberek különösen rondák. Talán mert végül, hiába akarták, még a halálnak sem örülnek. Fogalmam sincs, ezt csak megfigyeltem. És ez mindközül a legrondább, amiket láttam életem során.

Azzal lehúzta a lepedőt a boncasztról.

Á. pedig csak állt, és bámult a saját testére, amit az imént a legvisszataszítóbb holttestnek titulált a patológus. Aztán értetlenül a boncmesterre nézett, akit látszólag nem kavart fel a rekordrondaság.

Érzett bármilyen fájdalmat, amikor eltávozott? Látja, az arckifejezéséből már meg tudtam mondani, hogy növényvédőt használt. Ezek az ideges ráncok, a félelem a hallucinációtól erre utal, több izomcsoportja rángott valószínűleg. A pupillája beszűkült, ellentétben azzal, ha valamilyen drogot szedett volna be. Tipikus acetilkolin. Ha kicsit is utánanézett, akkor alkohollal vette be, az gyorsít rajta. Remélem volt ennyi esze. Mert ezek a rángások, karöltve a migréneshez hasonló fejfájással, és a nyugtalan látomásokkal csak az első nyolc óra masszív tünetei. Felgyorsítva ekkor olyan csapást mér a központi idegrendszerre, hogy attól valószínűleg azonnal eszméletét veszítette, és leálltak a létfontosságú szervek, vagy megfulladt a saját nyáltengerében. Vagy nagy gyorsasággal gennyes váladékkal telt fel a tüdeje, ezt még nem tudom megmondani azelőtt, hogy felvágta volna. Enyhébb mérgezésnél egyszerűen kihányja az áldozat a permetszert, itt nem volt erre idő, sokkal expeditívebb volt a folyamat annál.

Ennél a pontnál elhallgatott, várta Á. reakcióját. Valószínűleg addigi klienseinek hozzátartozói ennél a két perces pontnál hányták le a boncterem padlóját vagy rohantak el zokogva. Á. továbbra is kíváncsi maradt, gyerekes arccal fürkészte a kék ajkú, összegyűrt húst, ami egy emberből megmarad.

Biztos vagyok benne, hogy alkoholra vette be. És nem szenvedett sokáig.

Aprót sóhajtott, amikor az orvos felé fordult, és várakozva a szemébe nézett pár percig.

Megtenné akkor, hogy azonosítja?

Csak bólintott egyet.

Kijelentem, az itt fekvő holttest Zalai Ádámhoz tartozik, született 1989. december 4-én, elhunyt 2014. augusztus 27-én, 184 cm magas, fehér bőrű, barna szemű, sötét hajú férfi, különleges ismertetőjeleihez tartozik a vöröses szakáll és egy vastagkeretes, fekete szemüveg. Testére egy egyetemi kollégiumban találták rá délután 4 óra magasságában, a halál beállta a hullamerevségből és a foltok hiányából nem sokkal korábbi időpontra tehető. A jegyzőkönyvet testvérének (itt megállt egy pillanatra, de a csend után inkább folytatta tovább) felolvasta, és átadta Paksi Béla boncmester. Itt írja alá, kérem. Persze csak, ha helyes.

A toll sercegését sem bírta kivárni, mohó kíváncsisággal Á.-hoz hajolt.

Tényleg nem érzett semmit? Az ikrek között állítólag van kapcsolat. Valami metafizikai, a magyarázathoz nem értek, de sok sztorit hallottam róla, biztosan maga is. Nos? Fáj?

Á. szó nélkül kotorta elő tárcájából a személyigazolványát, és letette az asztalra, bizonyítva személyazonosságát a tanúskodáshoz. A kórboncnok pedig halálra fagyott a decemberi dátum és a Zalai Ádám név láttán.

Á.-nak sikerült kisétálni a kórházból, hátrahagyva az alélt patológust és a hullát. Meggyújtott egy cigarettát, tétovázott, aztán inkább eldobta egyetlen leszívott slukk nélkül. Minek cigizzen most, hogy már úgyis halott?

Itt a vég